

MARC ROMERA

Entenc la poesia com l'ofici de dir les coses mentint, encara que siguin veritat. Mentir, en aquest cas, significa dir les coses sense dir-les, amagant-les en altres significants que no fan més que de disfresses i que amb una lectura literal et deixen indiferent o buit o decebut. El mar d'hivern és una capa grisa d'aigua, una taca, una superfície que es perllonga a l'horitzó. Però si ens hi capbussem, descobrim un món increïblement ric i sorprenent. La poesia ha de permetre aquesta doble lectura, la de la superfície, evident, a la vista de tothom, i la de la profunditat, només accessible per a qui s'hi vol capbussar. És per això que entenc la poesia sincera com a poesia dolenta, morta i desencadenant de vergonya aliena.

Considero la meua poesia com un procés. El procés avança mitjançant l'experimentació. Experimentar em sembla essencial en qualsevol camp creatiu. Quan no hi ha experimentació, l'obra es va repetint a si mateixa, un llibre esdevé la repetició del llibre anterior. Un autor deixa de ser interessant en fer-se reincident. Però l'experimentació, amb l'evolució que comporta, ha d'estar subjecte a la recerca d'un llenguatge propi. No hi ha artista sense llenguatge propi, i si una obra no delata l'autor, hi ha alguna cosa que falla. No m'ha interessat mai la poesia que podria haver estat escrita per qualsevol bon poeta i intento que cada llibre meu sigui del tot diferent de l'anterior, però que se'm reconegui en el llenguatge i en algunes obsessions. Concebo cada llibre com una unitat que comença i acaba en aquell llibre. No em dedico a anar fent poemes i quan en tinc uns quants agrupar-los en forma de llibre. No crec en l'expressió "recull de poemes". Entenc el llibre com una unitat i cada poema s'hi articula amb dependència dels altres. La paraula-idea, la imatge a través de la paraula, em preocupen molt més que el discurs narratiu. Entenc que la narració és un concepte que ha d'anar associat a la prosa, i que la poesia contemporània n'hauria de fugir. També entenc, però, que tothom es lliure de fer-ho com vulgui, i que hi ha poesia narrativa molt interessant, tot i que no m'interessa.

1.

S'esponja el tou dels dits, amb pànic,
a l'angoixada mà del vidre.

L'urpa s'enfonsa entre els sanglots
del budell brut que compta sorra,
sorra que escampa l'acabar
com a certesa de silenci.

Què pot quedar que no s'esberli,
que no es fracturi com els ossos
de l'aigua sempre indiferent
que ens passa arran de les berrugues?

De l'estructura massa fràgil
que el gasteròpode arquitecte
per protegir el seu cos gomós
només en queda el rastre fòssil
i l'ombra mòbil dels aucells.

2.

La seva llum que torna unglada
sempre que no. L'ombra que es nega
a nuditat, taronja amarga,
sempre cedeix al gest del sucre,
la massa llum que la fa clara.
Ni menys, ni closos, ni sense ulls
no li és possible mantenir
l'ombra a la cleda on tot amaga.